

Kr. Dertil kommer, at Pristallet ogsaa faar Indflydelse herpaa fra 1. April, hvorved der efter sagkyndig Bedømmelse vil kunne spares yderligere 4 Mill. Kr. Hvis man saa regner med en Nedgang af Konjunkturtillæget paa $\frac{1}{5}$, vil det blive ca. 11 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at man i Løbet af et halvt Aar har nedbragt Tjenestemændenes Lønninger med $60\frac{1}{2}$ Mill. Kr., selv om vi nøjes med $\frac{1}{5}$ af Konjunkturtillæget. Jeg synes, det er saa god en Begrundelse for at nøjes med $\frac{1}{5}$, som tænkes kan. Dette Forhold, at Tjenestemændene allerede ved de foretagne Foranstaltninger har faaet deres Lønninger nedsat ganske betydeligt, for de lavere lønnede Tjenestemænds Vedkommende endog saa betydeligt, at det drejer sig om mellem $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{4}$ af hele deres Løn, synes jeg er saa god en Begrundelse, som tænkes kan, for at vedtage det Forslag, som vi har tilladt os at stille om at nøjes med $\frac{1}{5}$. Jeg kan derfor naturligvis med Ordføreren beklage, at man ikke er naaet til Enighed i Udvalget om det foreliggende Lovforslag; jeg vil meget beklage det, men det har ikke været muligt. Vi har i Udvalget forsøgt paa alle mulige Maader at faa lempet det foreliggende Lovforslag saaledes, at ogsaa Tjenestemændene selv kunde gaa med dertil. Sagen er nemlig den, at hidtil er Tjenestemændene gaaet med til de Lønreduktioner, der er blevet iværksat. Man har forhandlet med dem, og man har opnaaet deres Tilslutning til de forskellige Nedsættelser, der hidtil er foretaget. Men i dette Tilfælde er der ikke ført en Forhandling, hvad jeg dog ellers mener, Tjenestemændene har berettiget og lovmæssigt Krav paa. Man har derimod stillet Forslaget om Konjunkturtillæggets Nedsættelse med $\frac{1}{3}$ som et Ultimatum, ganske vist kaldt Tjenestemændene sammen og sagt dem, at der vilde blive stillet et saadant Forslag, men uden at forhandle med dem om Størrelsen, hvad der dog vistnok var Meningen med de Bestemmelser, der findes i Loven af 12. September 1919. Man har ikke forhandlet; Tjenestemændene føler det i alt Fald som en Tilsidesættelse af deres Ret, deres lovmæssige Ret til Forhandling i saadanne Tilfælde, og jeg mener, denne Nægtelse af at forhandle med Tjenestemændene, denne Nægtelse af at søge at komme til Rette med Tjenestemændene om ogsaa denne

Nedsættelse af deres Lønninger vil vise sig i Fremtiden at paavirke Forholdet mellem Staten og dens Tjenestemænd. Tjenestemændene vil stadig føle det som en Forurettelse, at man her diktatorisk satte Konjunkturtillæggets Nedgang til $\frac{1}{3}$ uden at forhandle med dem. Det har været mit Partis Opfattelse hele Tiden, at dette var galt; af Hensyn til det fremtidige gode Forhold mellem Staten og dens Tjenestemænd burde man søge at komme til en Forstaaelse med dem, og da en saadan Forstaaelse i Udvalget virkelig viste sig at kunne opnaas ved en forholdsvis ringe Indrømmelse fra Flertalspartierne Side, har mit Parti gjort sig stor Umage for at tilvejebringe en Forstaaelse mellem Parterne, men desværre, som sagt, ganske uden Resultat; man har stadig holdt paa, at det skulde være $\frac{1}{3}$, og baade den højtærede Finansminister og Flertalspartierne, det konservative Folkeparti og Venstre, har absolut modsat sig, at der blev givet Køb i nogen som helst Retning, hvad dette Spørgsmaal angaar. Mit Parti har derfor besluttet at opretholde Forslaget om kun at nedsætte Konjunkturtillæget med $\frac{1}{5}$, og jeg skal da slutte med at anbefale ærede Medlemmer at stemme for dette Ændringsforslag.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg kan henholde mig til, hvad Udvalgets ærede Ordfører her har udtalt, idet det er kun det sidste ærede Medlems Udtalelser, der giver mig Anledning til nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem fremhævede, at Tjenestemændene havde faaet saa store Nedsættelser paa forskellig Maade, som han nærmere gjorde Rede for, i det sidst forløbne Aar. Dette er jo rigtigt, og det er for mig en Hovedgrund til at nøjes med kun at foreslaa en Nedsættelse paa $\frac{1}{3}$. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg citerede af Udtalelser fra de ledende Mænd her i Folketinget, den Gang Lønningsloven af 1919 blev behandlet her, men af disse Udtalelser vil det fremgaa, at ogsaa de nuværende Oppositionspartiets Ordførere fuldt ud erkendte, at saafremt de almindelige Erhvervs vilkaar her i Landet væsentlig sank, saafremt Statskassens Vilkaar blev væsentlig ringere, vilde det være berettiget ikke at tage $\frac{1}{3}$ bort af Konjunkturtillæget, men at lade det hele bortfalde; jeg skal henvise til de Citater, jeg